

Arrest

nr. 93 784 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 11 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 29 juni 1994.

Op 6 augustus 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 13 augustus 2012, met kennisgeving op 23 augustus 2012, beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag

van de verzoekende partij onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 06.08.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

N., A. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Ghana

geboren te Accra op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 — 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in §2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 06/08.12012 een kopie van zijn geboortecertificaat voor.

Dit bewijselement kan betrokkene zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1° lid, gezien dit bewijselement niet voldoet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1° lid, 3° namelijk het laat niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en betrokkene. Betrokkene roept evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichtingen zijn identiteit aan te tonen (art.9ter, §2, 3° lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsverplichting.

Het middel luidt als volgt:

“11.1.1. De verwerende partij argumenteert dat de kopie van het geboortecertificaat die de verzoekende partij bij haar aanvraag tot regularisatie ex. artikel 9 ter Vreemdelingenwet voegde, geen bewijs levert van haar identiteit, dit omwille van het feit dat het certificaat niet toelaat een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en zijn betrokkene.

De verwerende partij argumenteerde dit als volgt:

“Reden:

Artikel 9ter - § 3 2° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 06/08/2012 een kopie van zijn geboortecertificaat voor.

Dit bewijselement kan betrokkene zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art. 9ter, § 2, 1e lid, gezien dit bewijselement niet voldoet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 3° namelijk het laat niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en zijn betrokkene. Betrokkene roept evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichtingen zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, § 2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële vraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.”

11.1.2. De verwerende partij stelt dat het geboortecertificaat van de verzoekende partij niet toelaat om haar identiteit vast te stellen.

Deze stelling is incorrect.

11.1.3. De verwerende partij verwijst naar het arrest 193/2009 dd. 26 november 2009 van het Grondwettelijk Hof. In dit arrest stelt het Hof dat:

“volstaat als bewijs van de identiteit van de betrokkene, elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. ”

In casu bewijst de verzoekende partij haar identiteit aan de hand van haar geboortecertificaat. Van dit document wordt de waarachtigheid allerm minst ter discussie gesteld.

De bewering van de verwerende partij dat de verzoekende partij haar identiteit niet bewijst, is bijgevolg foutief. Hierdoor wordt de materiële motiveringsplicht geschonden.

De materiële motiveringsplicht vereist immers dat iedere bestuurshandeling wordt gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het

administratief dossier. De motieven moeten minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rehtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

11.1.4. De verzoekende partij is het volstrekt oneens met de visie van de verwerende partij die geenszins steun vindt in het nieuwe artikel 9ter, noch in het kwestieuze arrest van het Grondwettelijk Hof.

Ten eerste dient er op gewezen worden dat de redenering van de verwerende partij bijzonder merkwaardig is. Sinds het arrest 193/2009 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt immers een veel ruimere identificatiemogelijkheid in het kader van een medische regularisatie dan voorheen.

Ingevolge dit arrest zal de verwerende partij niet langere enkel rekening dienen te houden met "identiteitsdocumenten", namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt.

Ingevolge dit arrest werd het voor de aanvrager dus "makkelijker" zijn of haar identiteit te bewijzen.

Aangezien ook de verwerende partij zich te schikken heeft naar arresten van het Grondwettelijk Hof die erga omnes werking genieten, drong zich ter zake een wetswijziging op aan artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Deze kwam er bij wet van 29 december 2010 - de visie van de verwerende partij vindt echter ook hoegenaamd geen steun in het artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Ten tweede kan er verwezen worden naar de parlementaire voorbereidingen ter zake.

In de parlementaire voorbereidingen, m.n. het verslag, wordt meteen duidelijk dat de "identificatietoets" ingevolge de wetswijziging versoepeld wordt.

"Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen.

Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid; vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart."

De visie van de verwerende partij vindt dan ook hoegenaamd geen steun in het arrest van het grondwettelijk Hof.

11.1.5. De stelling van de verwerende partij dat de aanvraag dient onontvankelijk verklaard te worden schendt aldus artikel 9 ter Vreemdelingenwet (zoals geïnterpreteerd door het Grondwettelijk Hof en toegelicht door de Wetgever) en de materiële motiveringsplicht."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verzoeker stelt als zou het standpunt dat een geboortecertificaat niet toelaat om de identiteit vast te stellen niet correct is. Elk document waarvan de waarachtigheid niet kan worden betwist kan volgens verzoeker dienen als bewijs van identiteit. Sinds het arrest 193/2009 van het Grondwettelijk Hof d.d. 26 november 2009 zou er een veel ruimere identificatiemogelijkheid bestaan bij medische regularisaties. Dit arrest gaf aanleiding tot een wetswijziging, en dit per wet van 29 december 2010. Verzoeker verwijst ook naar de parlementaire voorbereiding van deze wet, waar verduidelijking wordt gegeven bij het nieuwe artikel 9, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 13 augustus 2012 waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoeker heeft zijn identiteit niet aangetoond op de wijze bepaald in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet. De voorgelegde kopie van zijn geboortecertificaat volstaat in dit verband niet.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het vaststaande rechtspraak is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat geboorteaktes niet dezelfde bewijswaarde hebben als identiteitskaarten. Een geboorteakte toont immers niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document, (cf. RvV nr. 11.335 van 19 mei 2008). In de beslissing wordt dit standpunt op correcte wijze weergegeven.

De stelling van verzoeker dat een geboorteakte wel volstaat, vindt geen steun in de rechtspraak, noch in de parlementaire voorbereiding van de wet van 29 december 2010, minstens toont verzoeker zulks niet aan. Kenmerkend aan een identiteitsbewijs is dat het voorzien is van een foto van de drager. Dat is in geen hypothese het geval voor een geboorteakte.

Verzoeker heeft niet bewezen dat het arrest van het Grondwettelijk Hof de verplichting oplegt om geboorteaktes te aanvaarden als identiteitsdocument. Verzoeker citeerde bovendien uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 29 december 2010, maar ook in het door hem gekozen citaat is er geen sprake van geboorteaktes, laat staan dat gezegd zou worden dat een geboorteakte als bewijs van identiteit moet worden aanvaard.

De bestreden beslissing werd wel degelijk afdoende gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verzoekende partij kent de motieven van de beslissing, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St. nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.2 61 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007r nr. 167.477).

(R.V.V., arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, dient gezegd dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

De beslissing werd afdoende gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De beweringen van verzoekende partij kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het enige middel is niet ernstig."

2.3. De verzoekende partij voert een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij dient op 6 augustus 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§7 De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbepaald verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt.”

Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling haar identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet. Aan deze “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 2° van de vreemdelingenwet, omdat de verzoekende partij bij haar aanvraag enkel een kopie van een geboortecertificaat heeft voorgelegd om haar identiteit aan te tonen, hetgeen steun vindt in het administratief dossier, terwijl dit document niet voldoet aan de voorwaarde voorzien in artikel 9ter, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet: het laat namelijk niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de verzoekende partij. Evenmin zette de verzoekende partij in haar aanvraag van 6 augustus 2012 uiteen dat zij zich bevond in een situatie zoals beschreven in artikel 9ter, §2, derde lid van de vreemdelingenwet waarin zij vrijgesteld zou zijn van de verplichting haar identiteit aan te tonen.

De Raad wijst er op dat een geboorteakte weliswaar bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, maar dat deze niet aantoont dat de drager van het document de persoon is die erin omschreven wordt, zodat de verwerende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat een geboortecertificaat niet toelaat een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest 193/2009 van het Grondwettelijk Hof, waaruit zij meent te kunnen afleiden dat het naar aanleiding van dit arrest gewijzigde artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ruimere identificatiemogelijkheid biedt zodat de verwerende partij niet langer enkel rekening dient te houden met een nationaal paspoort of identiteitskaart maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt is dit correct, maar de Raad wijst er op dat een geboorteakte geenszins een bewijs van identiteit is. Evenmin wordt in casu de “waarachtigheid” van het document ter discussie gesteld, zoals de verzoekende partij onterecht voorhoudt. Een identieke redenering dient te worden gevolgd waar de verzoekende partij verwijst naar de parlementaire voorbereidingen van het gewijzigde artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waaruit zij een versoepelde

“*identificatietoets*” afleidt. Het geboortecertificaat voorgelegd door de verzoekende partij laat niet toe op basis ervan haar identiteit vast te stellen en kan evenmin als een “*getuigschrift van nationaliteit*” worden beschouwd, zoals de verzoekende partij lijkt te suggereren met de onderlijning in haar citaat uit de parlementaire werken.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN